

XUÂN VỀ VẮNG CHA

Bà Năm đưa 3 cây nhang gần chạm trán, khẩn: “*Lạy thổ thần đất đai và cô hồn các bác,*

hôm nay là 30 Tết, con cầu xin thổ thần đất đai và cô hồn các đấng phù hộ cho con của con – tên Cúc – làm ăn phát đạt, gặp được người xứng đáng. Nếu lời nguyện của con được linh ứng, con sẽ xin cúng một con gà.”

Cắm nhang xong, quay lại, thấy Bảo và Thảo đang nhìn Bà chăm chăm, vì chưa bao giờ thấy ai cúng và lạy, Bà Năm nạt:

–Nhìn cái gì? Bộ lạ lắm sao?

Hai đứa bé sợ, vừa nhìn nhau vừa bước lui vào phòng, đóng cửa lại. Mẹ của Bảo và Thảo từ trên lầu đi xuống, bà Năm bảo:

–Cúc! Từ ngày tụi mày bảo lãnh tao qua đây tới giờ, đã mấy tháng rồi, mà hai đứa nhỏ cũng “i” cái mặt tụi nó ra. Tao là bà Ngoại của tụi nó “chớ bộ” tao là... “cứt” sao!

Nhờ sống ở Mỹ khá lâu, ngôn từ và suy nghĩ của Cúc không còn như thời Cúc mới được sang Mỹ theo diện hôn phối, sau khi thành hôn với Đạm. Cúc đáp:

–Tụi nó mới bốn năm tuổi, biết gì đâu mà Má nói thấy ghê!

–Ghê gì! Mày không dạy tụi nó tiếng Việt thì tụi nó đâu biết Ông Bà của tụi nó là ai; bởi vậy, tụi nó cứ gọi tao là *you* rồi “trơ mắt” nhìn, coi tao như... “cứt”!

–Tụi con đi làm suốt ngày, thì giờ đâu mà dạy tụi nó tiếng Việt. Tụi nó không hiểu tiếng Việt; Má không biết tiếng Anh thì chịu thôi.

–Thằng Đạm lấy mày thì nó phải “cung phụng” mày; “mắc mớ gì” mày phải đi làm?

–Nếu con không đi làm, ai gửi tiền về cho Má và họ hàng suốt bao nhiêu năm qua?

–Mỗi tháng mày “thí” cho tao có mấy trăm đô “chớ mấy”! Bà con xin, mày cũng “thí” mỗi “hộ” 100 đô “chớ mấy”; trong khi đó vợ chồng mày sống trong cái nhà “chần dằn”!

– Bao nhiêu cũng “chớ mấy”, vậy tiền đâu tụi con trả tiền nhà, tiền xe, tiền bảo hiểm và nuôi hai đứa nhỏ?

Bà Năm trở lại đề tài mà Bà lặp đi lặp lại với Cúc không biết bao nhiêu lần kể từ khi Bà đến Mỹ:

– Nuôi con thì phải nghĩ đến tương lai cho con. Mà muốn hai đứa nó lớn lên học hành để làm ông kia bà nọ hay là mà muốn tụi nó làm thợ bạc như “thằng” Đạm?

– Con nói với Má hoài. “Nó” đem con qua đây, cho con đi học tiếng Anh rồi học nghề và tụi con có hai đứa con. Bây giờ Má biểu con “đá nó cái rột”, ai nuôi con của con?

– Mà học được chữ nào là công khó của mà chớ “dính dấp” gì tới nó?

– “Nó” phải mua xe cho con, trả tiền học, tiền sách vở, tiền xăng, áo quần, v.v. chớ sao không “dính dấp”?

Bà Năm nạt lớn:

– Đi học thì mượn hoặc xin tiền của chính phủ. Mua nhà, mua xe trả góp chớ đâu phải như bên mình, mua, trả “cái rột”. Mà qua đây chỉ có bốn phận ở nhà, đi chợ nấu ăn cho nó thôi. Nó phải có bốn phận chu cấp mọi thứ cho mà. Còn con, mà nuôi không nổi thì xin tiền chính phủ Mỹ mà nuôi. Ăn học như mà mà sao dốt quá vậy?

– Tùy theo *income* chứ không phải ai cũng mượn hoặc xin được tiền của chính phủ để đi học hoặc nuôi con.

– “*In côm*” là cái gì?

– Lợi tức cá nhân hằng năm.

– Mà là “kỹ sư dược sĩ”. Mấy “thằng” dược sĩ cùng làm với mà sao mà không “chôm” một “thằng” mà mà cứ sống với “thằng” thợ bạc? Lương của “thằng” thợ bạc so với lương của “kỹ sư dược sĩ” như mà thì thâm vào đâu?

– Con nói với Má hoài. Con chỉ là người trợ giúp dược sĩ (*pharmacy technician*) chứ con không phải dược sĩ; vì con không có căn bản học vấn, làm sao học đến dược sĩ được! Hơn nữa, ở đây không có nghề nào là “kỹ sư dược sĩ” cả.

– Mà phụ giúp dược sĩ thì gọi là “kỹ sư dược sĩ” chớ còn gì nữa. Chỗ mà làm có nhiều dược sĩ, sao mà không “cùm đại” một “thằng” để trở thành “bà dược sĩ”? “Bà dược sĩ” không danh giá hơn “bà thợ bạc” sao? Đồ ngu!

Vì mộng được làm “bà dượng sĩ”, Cúc đã “tấn công” và tự “hiến thân” cho một dượng sĩ làm cùng công ty CVS. Cúc hy vọng dượng sĩ này sẽ ly dị vợ để sống với Cúc.

Không ngờ, chuyện ngoại tình của Cúc và dượng sĩ bị “đổ bể”. Vợ của dượng sĩ đã khôn ngoan, dùng tình cảm chinh phục chồng, thuyết phục chồng dời đi tiểu bang khác.

Riêng Đạm, khi hay tin Cúc ngoại tình, Đạm âm thầm đau khổ, lên facebook tìm bạn gái.

Sau thời gian “lãng nhăng ảo” với vài cô bên Việt Nam, Đạm nhận ra đa số phụ nữ bên Việt Nam chỉ muốn tìm cuộc sống “đổi đời” – như Cúc – chứ không có tình yêu, Đạm thất vọng. Và, điều quan trọng hơn cả là, càng lớn Bảo càng giống Đạm và càng quyến luyến Đạm một cách rất thiết tha, đậm đà; vì thế Đạm quyết định tha thứ và vẫn sống với Cúc.

Sự thật là như thế. Nhưng, Cúc chỉ nói với mọi người về sự phản bội của Đạm trong chuyện “tình ảo” trên facebook; còn chuyện ngoại tình giữa Cúc và dượng sĩ, Cúc “giấu biệt”.

Vì không hiểu rõ sự việc, bà Năm kể công:

–Mày là con một. Vì thương mày, Ba mày phải buôn lậu để gây dựng tương lai cho mày; “không dè” ông bị đồng bọn thanh toán vì “chia chác” không đều! Tao phải bán nhà, bán đất để tìm mai mối cho mày đổi đời. Bây giờ mày lỡ gặp thằng chồng “cà chớn” mà mày còn tiếc “cái nổi gì”?

–Má để từ từ, được không?

–Từ từ? Bộ mày tưởng mày trẻ đẹp “woài” sao?

–Con biết, nhưng “kẹt” hai đứa nhỏ.

– “Kẹt” cái gì! Tao đã hỏi người Việt quanh đây. Họ nói, tại tiểu bang này, nếu ly dị, Mẹ dượng nuôi con; hằng tháng Cha phải chu cấp tiền nuôi con cho đến khi con 18 tuổi; tài sản chia hai.

Sáng chủ nhật, dậy trễ, thấy Đạm, với nét mặt rất buồn, đang đem va-ly và nhiều vật dụng của Đạm chất vào xe *truck* màu đỏ, Bảo ngạc nhiên:

–Daddy đem va-ly và mấy thứ đó đi đâu?

Đạm bế Bảo lên, giọng nghẹn ngào:

–*Daddy* phải đi.

–Khi nào *daddy* về?

–*Daddy* sẽ không về.

Bảo tròn mắt nhìn Đạm:

–Cái gì?

Đạm lập lại. Bảo vùng vằng:

–Tại sao? Con muốn *daddy* trở về.

Đạm siết chặt Bảo vào lòng. Vừa khi đó, hình ảnh những buổi chiều Đạm dẫn Bảo và Thảo đi bộ vòng quanh khu vực gia đình cư ngụ, nhiều người lúng giằng vẫy tay, nói “*hi!*” và khen hai đứa bé dễ thương, hiện về trong cõi lòng tan nát của Đạm. Một trong những người thương hai đứa bé như cháu ruột là bà Hồng; nhưng Bảo không biết Bà tên gì. Nghe Bà và Đạm thường nói chuyện bằng tiếng Việt, Bảo tự ý đặt tên cho Bà là “bà Việt Nam”. Nhớ đến đây, Đạm thở dài:

–*Daddy* đâu muốn đi, con!

–Nếu *daddy* không muốn đi, ai bắt *daddy* đi được?

–Quan tòa! Nhưng Cha con mình vẫn sẽ gặp nhau.

–Bằng cách nào?

–Thỉnh thoảng, *daddy* sẽ đón hai đứa về sống với *daddy*.

–Tại sao lại thỉnh thoảng?

–Quan tòa đã phán quyết như vậy.

–Quan tòa là ai mà ác vậy?

–Lớn lên con sẽ hiểu. Bây giờ con nghe lời *daddy*, gắng học giỏi. Hè, *daddy* sẽ đưa con và Thảo đi *Disney World* chơi.

Bảo ôm cổ Đạm. Đạm dặn:

–Lúc nào *daddy* cũng thương nhớ các con. Con và Thảo phải gắng học và vâng lời Mẹ dạy, nha!

Đạm dặn Bảo phải vâng lời Mẹ dạy. Nhưng suốt thời gian dài sống với Cúc, Ngoại và Thảo, lúc nào Bảo cũng chỉ nghe Cúc nói Đạm là “thằng” đàn ông xấu xa, tồi tệ, đáng ghê tởm nhất thế giới; vì đã bỏ vợ con để theo mấy bà bên Việt Nam. Cúc bán nhà – Đạm đã ký giấy thỏa thuận tặng Cúc, Bảo và Thảo “nửa ngôi nhà” Đạm được hưởng khi ly dị – dời đến khu vực khác. Cúc đổi số điện thoại; cấm Bảo và Thảo liên lạc hoặc nhắc đến Đạm. Đứa nào cãi lời, Cúc sẽ đuổi ra khỏi nhà để mấy người *homeless* bắt đi.

Như thế tưởng chưa đủ, bà Năm còn lo xa:

–Mày dọn nhà đi mà mày đã cho thằng Đạm địa chỉ mới để hằng tháng nó gửi tiền nuôi hai đứa nhỏ chưa?

–Hằng tháng “nó” gửi check đến luật sư của con; luật sư của con sẽ chuyển đến con.

Điện thoại reng, bà Hồng nhắc lên, allo và nghe:

–Hi, “bà Việt Nam”!

–Bảo! Trời ơi! Bà phải “ở trên điện thoại” từ sáng sớm đến chiều nay mới tìm được con!

–Con xin lỗi Bà. Nhưng làm thế nào Ba của con biết con đi lính mà nhờ Bà tìm?

–Ba của con kể rằng: Hector – ngày trước cùng làm tại tiệm kim hoàn với Ba con – gặp con tại phi trường. Thấy con giống Ba con “như đúc”, Hector hỏi thăm. Con xác nhận và cho Hector biết con lên gia đình, sang California trình diện, nhập ngũ. Sau khi con lên máy bay, Hector tìm trong điện thoại của Hector, thấy số điện thoại cũ của Ba con. Hector nghĩ, cứ gọi thử xem, nếu đúng, Hector sẽ báo cho Ba con biết tin con đi lính; nếu không đúng thì Hector cũng đã hết lòng với người bạn cũ. Không ngờ Ba của con không đổi số điện thoại. Thế là Ba của con điện thoại, nhờ Bà tìm con; vì Ba con và Hector không đủ khả năng sinh ngữ cũng như sự hiểu biết về các cơ quan công quyền.

–Hector quả là người tốt! Con xin lỗi đã làm phiền Bà.

–Tìm được con, Bà vui chứ sao lại phiền. Con khỏe không? Con đang ở đâu?

–Con khỏe. Con đang ở trung tâm huấn luyện Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ.

–Cái gì? Trời! Ba của con nói với Bà rằng con cho Hector biết con sắp xong năm thứ hai đại học; nhưng vì buồn gia đình nên đi lính. Tại sao con không gắng thêm vài năm nữa cho xong đại học rồi xin vào trường sĩ quan?

–Sĩ quan hoặc lính cũng chỉ đánh giặc thôi, đâu khác biệt gì. Sự khác biệt quan trọng nhất trong đời người là một đứa có Cha và một đứa có Cha mà không được gặp, không được liên lạc với Cha!

–Bà hiểu.

–Biết bao nhiêu năm rồi con không được hug, không được nghe tiếng nói của Ba con, Bà biết không?

Dù đã nghe người Việt quanh khu vực này nói về việc Cúc ngoại tình với được sĩ làm cùng công ty, bà Hồng cũng nói khác đi; vì Bà không muốn làm cho Bảo đau lòng thêm:

–Là phụ nữ, Bà hiểu tâm trạng của Mẹ con. Con đừng trách Mẹ con.

–Con không trách Mẹ con. Con hiểu Mẹ con có lý lẽ của Mẹ con. Nhưng trái tim của con cũng có lý lẽ của nó.

Ngưng một chốc để nén xúc động, Bảo tiếp:

–Làm thế nào Bà tìm ra con?

–Sau khi hứa với Ba con, Bà vào Google, tìm, rồi điện thoại đến các nơi tuyển mộ tại Houston. Không ai có thể giúp Bà; vì Bà không có tư liệu cá nhân của con. Bà gọi các văn phòng tuyển mộ tại Dallas và Austin cũng bị từ chối vì cùng lý do. Bà khóc, giải thích với nhân viên phòng tuyển mộ tại Austin rằng Bà không biết số điện thoại của Mẹ con. Lúc sáng Ba con gọi Bà trên số *desk phone* của Bà – mà *desk phone* của Bà không có máy để ghi lại số điện thoại hoặc lời nhắn – và Bà cũng quên hỏi Ba con số điện thoại của Ba con; do đó Bà không thể gọi lại Ba con để lấy tư liệu cá nhân của con. Bà nhờ văn phòng tuyển mộ tại Austin ghi tên họ, địa chỉ và hai số điện thoại của Bà rồi chuyển đến con với lời nhắn: Nếu con nhận ra Bà là “bà Việt Nam”, hãy gọi Bà ngay; vì Ba con rất khổ tâm và lo lắng cho con!

–Cảm ơn Bà đã tìm con. Tụi con thương nhớ Ba con nhiều lắm. Nhưng Mẹ con cũng vẫn cấm tụi con liên lạc với Ba của tụi con! Mẹ con bảo, nếu tụi con liên lạc với Ba con thì Mẹ của con sẽ... tự tử chết!

Trong khung cảnh nhộn nhịp, vui tươi, nhìn Thảo rạng rỡ với chiếc áo cưới màu trắng, vương miện cũng màu trắng và bó hoa hồng trên tay, Bảo vẫn cảm nhận được sự trống vắng trong hồn chàng. Bảo thở dài, nhìn sang bạn gái, tự hỏi: Nếu sau này, con mình lập gia đình mà mình không được tham dự, mình sẽ nghĩ như thế nào? Con của mình sẽ nghĩ gì? Nếu con gái của mình phải cầm tay một người đàn ông khác trong những bước *first dance* – vì mình không được nhận vinh dự đó – thì con gái của mình sẽ cảm nhận như thế nào? Mình có đủ can đảm để vượt qua nỗi đau quá lớn đó hay không? Nỗi buồn trong lòng mình sẽ sâu đến độ nào?... Đang suy tư, Bảo chợt nghe giọng bạn gái:

–Bảo, đứng lên! Đứng lên, đi ra với cô dâu.

Bảo nắm tay Thảo bước vào sân khấu trong tiếng vỗ tay rộn rã. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thảo, Bảo cảm thấy thương em vô cùng và cũng nhớ Ba vô vàn!

Ban nhạc dạo hết phân đoạn đầu tình khúc *She Walks With Me* của Michael W. Smith, ca sĩ “bắt” vào:

*“From the first breath of her life
She flew straight into my arms
I used to catch her from the swings
When she was five...
... And she walks with me
And she talks with me...”*

Lời ca gợi lại trong hồn Bảo hình ảnh những buổi chiều hạnh phúc xưa, khi Bảo và Thảo cùng Ba đi bộ quanh xóm... Kỷ niệm vừa sống lại trong hồn, Bảo đưa tay gạt nước mắt. Thảo vừa bước theo vòng tay đưa đẩy của Bảo vừa nhìn Bảo, khẽ nói:

–Bảo! Anh gắng vui trong ngày trọng đại của đời em. Em thương anh.

Bảo tự hỏi: Ngày trọng đại của đời em mà Ba của em không được phép hiện diện! Có bất công cho em hay không? Sự bất hòa giữa Cha Mẹ là chuyện của Cha Mẹ, tại sao bắt con phải nhận lãnh hậu quả? Với hai hàng nước mắt tuôn dài, Bảo quay nhanh về phía bàn gia đình và thấy “bà Việt Nam” đang nhìn chàng với ánh mắt đầy xót thương! Mũi lòng quá, Bảo rời sân khấu, bước vội ra cửa trong sự bàng hoàng và xúc động của mọi người!

Bước chậm chậm trong khung trời rực rỡ của lồng đèn màu đỏ, chữ vàng, treo trước mỗi nhà hàng và tiếng trống của đoàn múa Lân, Bảo chợt nhớ những mùa xuân xưa, khi Bảo và Thảo được mặc quần áo mới, được Ba Mẹ đưa đi chúc Tết bà con và bạn hữu. Bảo và Thảo được “lì xì” tiền mới. Khi về nhà, Ba bày Bảo, Thảo và mấy đứa bé cùng xóm chơi “bầu, cua, cá, cộ”... Nhớ đến đây, Bảo tủi thân, tựa vào trụ đèn, gục đầu vào lòng bàn tay, dáng vẻ rất khổ sở.

Bất ngờ, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai của Bảo, giọng dịu dàng:

–Hi, Bảo!

Quay sang, nhận ra bà Hồng, Bảo hơi khom xuống, vừa *hug* Bà vừa thì thầm:

–“Bà Việt Nam”! Con buồn quá!

–Bà hiểu. Nhưng, con gắng vượt qua để niềm vui của em con được trọn vẹn.

–Con phải làm gì bây giờ?

Bà Hồng chưa kịp đáp thì chiếc *truck* màu đỏ của nhân viên an ninh tuần tiễu chạy chậm chậm ngang qua. Nhìn theo chiếc *truck*, niềm thương nhớ Ba lại cuộn cuộn trở về rồi òa vỡ trong lòng, Bảo không thể tự chủ được, gọi lớn: “*Truck! Bring my daddy back! I want my daddy to be here for my sister’s wedding!*”

Diệp Mỹ Linh

<https://www.diepmylinh.com>

Nguồn: Internet eMail by **Diệp Mỹ Linh** chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, January 1, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH